

Arrest

nr. 200 340 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2017, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 mei 2017 met referthenummer 69710.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 11 december 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verklaart de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. op 11 april 2016 ontvankelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verklaart de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. op 30 maart 2017 ongegrond. Deze beslissing, die verzoekster op 20 april 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.04.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 28.03.2017 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). [...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 30 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster ook op 20 april 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De mevrouw, [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij haar middel:

"[...] aangezien de bestreden beslissing gesteund is op de conclusie dd. 28.03.17 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien voormelde conclusie enerzijds stelt dat de medische aandoening van verzoekster geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling in haar land van herkomst én er een behandeling is in het land van herkomst van verzoekster en anderzijds er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst van verzoekster en aldaar de medische mantelzorg voor haar beschikbaar is;

aangezien de arts-adviseur zich m.b.t. de conclusie dat de medische aandoening van verzoekster geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling in haar land van herkomst zich steunt op een twee medische verslagen van 22.11.15;

aangezien de arts-adviseur zich aldus voor wat zijn advies van 28.03.17 betreft zich niet op alle beschikbare medische informatie m.b.t. verzoekster heeft gebaseerd doch enkel op de informatie van november 2015, dewelke dus al 1 jaar en 4 maanden oud was op het ogenblik van het opstellen van zijn advies;

aangezien sowieso uit de medische attesten van verzoekster, dewelke wel door de arts-adviseur werd beoordeeld, niet blijkt dat haar aandoening, een tijdelijke aandoening is, een aandoening is die slechts tijdelijke opvolging behoeft, op korte termijn geneesbare aandoening is of een aandoening waarvoor de behandeling op korte termijn kan worden stopgezet (zie RvV 79973, 23 april 2012);

aangezien wat de conclusie betreft dat de nodige medische mantelzorg voor verzoekster voorhanden is in het land van herkomst van verzoekster deze compleet voorbij gaat aan de specifieke situatie van verzoekster, zijnde een alleenstaande bejaarde weduwe, dewelke niet meer zelfstandig kan wonen én 1 kind heeft, hetwelke in België woont;

aangezien de conclusie hierbij voorts ook totaal geen rekening houdt - én zelfs met geen woord rept - met de oorlogssituatie, dewelke nog steeds heerst in het deel van Oekraïne waarvan verzoekster afkomstig is en haar laatste woonplaats had, hetwelke de mogelijkheid van medische mantelzorg aldaar nog eens extra bemoeilijkt/onmogelijk maakt;

aangezien aldus de bestreden beslissing wat de beide aspecten betreft dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 30.03.17 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

dat dit uiteraard ook de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster betekend op 20.04.17 daar deze gebaseerd is op/voortvloeit uit de ongegrondheids-beslissing van 30.03.17; [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de

juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies van een arts-adviseur waarin een beoordeling werd gemaakt van verzoeksters medische problematiek. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt – onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoekster toont niet in concreto aan op welke wijze de motivering van de bestreden beslissingen niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt derhalve niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

2.5. Het medisch advies van de arts-adviseur – dat werd verstrekt in het kader van artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet – dateert van 28 maart 2017 en luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door Mevr. G.T. in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.12.2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- SMG d.d. 22/11/2015 van Dr. K.T., huisarts
- Medisch verslag d.d. 22/11/2015 van Dr. K. T.

Uit de voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 75-jarige vrouw met een aan haar leeftijd gelinkte uitgebreide problematiek die verder in het voorgelegde medische dossier niet gestaaft wordt met specialistische verslagen (neuroloog, endocrinoloog, cardioloog, nefroloog, oftalmoloog, reumatoloog/orthopedist, psychiater), noch met verslagen van eventuele hospitalisaties, medische beeldvorming, noch met labo-uitslagen:

- *Diabetes mellitus type II onder controle met dieet, geen medicatie*
- *Arteriële hypertensie (hoge bloeddruk: 200/100): amlodipine (Amlor) als onderhoudsmedicatie en lercanidipine (Zanidip) bij opstoten (allebei calcium-antagonisten)*
- *Agina pectoris door coronaire insufficiëntie (slechte bloedvoorziening van het hart): isosorbide dinitraat sublinguaal (Cedocard onder de tong) als bloedvatverwijderaar en acetylsalicylzuur (Cardio-aspirine) als bloedverdunner*
- *Ventrikelseptumdefect (gaatje in de wand tussen de 2 hartkamers): geen behandeling*
- *Cerebrovasculaire insufficiëntie (slechte bloedvoorziening in de hersenen) met cognitieve achteruitgang:*
cinnarizine (Cinnarizine) en piracetam (Piracetam) gegeven voor arteriële vaatstoornissen
- *Polyartritis en polyartrose: meloxicam (Mobic) en ibuprofen (Brufen Forte Retard), allebei een NSAID (niet-steroidaal anti-inflammatoir middel)*
- *Hypovitaminose D: D-Vital Forte een combinatiepreparaat van calcium + vit D als vitamine-D substitutie*
- *Constipatie: lactulose (Lactulose), een osmotisch laxativum*
- *Cholecystolithiasis (galstenen) met galkolieken: phloroglucinol (Spasfon)*
- *"Last van pancreas": pancreatine (Creon) is een combinatie van de pancreasenzymen amylase + lipase + protease*
- *Cataract aan beide ogen : Azenpentacene oogdruppels*
- *Hypothyreose (traag werkende schildklier): L-thyroxine*
- *Recidiverende nierkolieken wegens nefrolithiasis (niersteentjes): pijnstillers*
- *Symptomen van depressie, aanvallen van hyperventilatie en slaapproblemen: lorazepam (Temesta) en alprazolam (Alprazolam), allebei slaap-/kalmeermiddelen op basis van benzodiazepines*

Bespreking:

Wat de behandeling betreft die toegepast wordt in het herkomstland moet opgemerkt worden dat deze onder de verantwoordelijkheid valt van dé plaatselijke specialisten die uiteraard de beste middelen uit hun arsenaal waarover zij beschikken zullen inzetten en de mogelijkheden verschillen uiteraard volgens de goedkeuring en terugbetaling in het land van herkomst door het ministerie van volksgezondheid, dat in fine verantwoordelijk is voor de waarde en de kost van gezondheidszorg en een respectvol en zorgvuldig omspringen ermee . Volgens de jurisprudentie van het Europees hof van de rechten van de mens, die in deze materie doorslaggevend is¹, is het voldoende dat de betrokkene in haar land van herkomst medische verzorging kan bekomen en wordt er niet vereist dat deze ginds van hetzelfde niveau als in België zou moeten zijn²-. Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst wordt aangetoond door onderstaande beschikbaarheidsstudie.

Beschikbaarheid van de behandeling en opvolging in Oekraïne:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag MedCOL met het unieke referentienummer BMA 8320

Aanvraag MedCOL met het unieke referentienummer BMA 9080

Aanvraag MedCOL met het unieke referentienummer BMA 9268

Aanvraag MedCOL met het specifieke referentienummer BMA 8282

Koninkrijk, nr. 44599/58.

Ik moet vaststellen dat de nodige generalisten, gerieters, specialisten en medicatie voor de behandeling en opvolging van Mevr. G. in Oekraïne beschikbaar zijn.

Toegankelijkheid van de behandeling en opvolging in Oekraïne:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België.

Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt:"(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM met beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken....) (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012)

Onderdanen van Oekraïne hebben recht op een pensioen. In 2012 waren er een 268tal verzorgingstehuizen die 50200 zorgbehoevendenden opvangen en 732 verzorgingscentra gaven 1.525.000 mensen thuis medische en sociale bijstand. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Oekraïne- het land waar zij tenslotte 70 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp. De gelegaliseerde verklaring van betrokkene dat ze maar één dochter zou hebben en de verklaring van de gemeente dat betrokkene alleen woonde is nog steeds geen bewijs dat betrokkene niets of niemand meer zou hebben in haar land van herkomst. Haar dochter S.S. zou betrokkene momenteel opvangen en financieel ondersteunen. Niets weerhoudt haar om verzoekster verder financieel te ondersteunen wanneer zij is teruggekeerd naar het land van herkomst.

Wat betreft de toegankelijkheid deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012).

Mogelijkheid tot reizen, nood aan mantelzorg:

Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen tegenindicatie te bestaan voor Mevr. G. om te reizen. Volgens het medische verslag d.d. 22/11/2015 zorgt de dochter van Mevr. G. voor hulp bij haar dagelijkse activiteiten. Volgens medCOI BMA 8282 is er een Instituut voor gerontologie met mogelijkheid tot ambulante zorg en residentiele zorg. Ouderlingen worden ook opgevangen in poliklinieken en hospitalen, zodat de nodige medische mantelzorg voor Mevr. G. beschikbaar is.

Besluit:

in de beschikbare medische gegevens wordt geen enkele aandoening vermeld die een acuut reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mevr. G., noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien er een behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft. [...]"

2.6. Verzoekster betoogt dat de arts-adviseur zich niet op alle beschikbare informatie met betrekking tot haar gezondheidstoestand heeft gebaseerd, doch zich louter beperkte tot twee medische verslagen van november 2015, die aldus reeds één jaar en vier maanden oud waren op het ogenblik van de totstandkoming van het medisch advies. In deze kan de Raad evenwel enkel opmerken dat verzoekster volledig in gebreke blijft aan te tonen dat de gezondheidstoestand, zoals deze is weergegeven in de door haar overgemaakte standaard medische getuigschriften van november 2015, niet langer een correcte weergave zou zijn van haar actuele gezondheidstoestand. Verzoekster maakt gewag van "alle beschikbare informatie", doch concretiseert niet welke andere informatie, dan deze die wordt vermeld in de overgemaakte medische attesten, nog voorhanden zou zijn en waarmee de arts-adviseur rekening

diende te houden. Ook bij huidig verzoekschrift brengt zij geen enkel medisch stuk bij, waarmee zij een andere medische realiteit aantoonde dan deze die aan de beoordeling van de arts-adviseur werd voorgelegd. Waar verzoekster stelt dat uit de overgemaakte medische attesten niet blijkt dat haar aandoening tijdelijk zou zijn of slechts een tijdelijke opvolging behoeft, wijst de Raad erop dat nergens in het medisch advies wordt voorgehouden als zou verzoeksters medische problematiek van voorbijgaande aard zijn. De Raad ziet de relevantie van dit betoog dan ook niet in. Verzoekster toont met haar niet-geconcretiseerd en summier betoog dan ook niet aan dat de arts-adviseur zich ten onrechte heeft gebaseerd op de twee overgemaakte standaard medisch getuigschriften van november 2015.

2.7. Wat betreft de mantelzorg, oordeelde de arts-adviseur dat er in Oekraïne een instituut voor gerontologie beschikbaar is met mogelijkheid tot ambulante zorg en residentiële zorg. Tevens werd gewezen op de opvang van ouderen in poliklinieken en hospitalen. Verzoekster laat deze opgeworpen mogelijkheden tot mantelzorg volledig onbesproken, zodat deze overeind blijven. Zij beperkt er zich toe te stellen dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie, met name dat zij een alleenstaande bejaarde weduwe is, die niet langer zelfstandig kan worden en één kind heeft, dat in België woont. Verzoekster blijft evenwel in gebreke aan te tonen op welke wijze niet zou zijn tegemoetgekomen aan haar specifieke situatie. De Raad herhaalt nogmaals dat de arts-adviseur heeft aangegeven dat mantelzorg – waarvan de arts-adviseur niet ontkent dat verzoekster deze nodig heeft om haar dagelijkse activiteiten te organiseren – beschikbaar is in het herkomstland. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Waar verzoekster stelt dat bij de beoordeling van de mantelzorg geen rekening werd gehouden met de oorlogssituatie waarin Oekraïne verkeert, toont zij op geen enkele wijze aan dat het conflict in Oekraïne het verkrijgen van de mantelzorg in het instituut voor gerontologie of in de poliklinieken en hospitalen onmogelijk maakt. Het kan niet volstaan zonder meer stellingen te plegen, zonder dienaangaande enig begin van bewijs aan te brengen. De Raad benadrukt dat de arts-adviseur een onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheid tot mantelzorg, waarbij deze – op basis van verkregen informatie uit het medCOI-databank – concludeerde dat de benodigde mantelzorg beschikbaar is. Indien verzoekster van oordeel is dat deze beoordeling door de arts-adviseur incorrect zou zijn, komt het haar toe dit concreet en onderbouwd aannemelijk te maken, quod non in casu. Er kan in deze ook niet worden ingezien waarom de arts-adviseur uitdrukkelijk gewag zou dienen te maken van het conflict in Oekraïne.

2.8 De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekster de verdere inhoud van het medisch advies volledig onbesproken laat. De hierin gemaakte beoordeling door de arts-adviseur blijft derhalve overeind.

2.9 Waar verzoekster nog stelt dat de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing tevens “*de nietigheid met zich meebrengt van het bevel om het grondgebied te verlaten*”, wijst de Raad erop dat verzoekster de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet heeft aangetoond. Verder kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster geen enkel ander middel ontwikkelt dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze beslissing blijft derhalve overeind.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA